

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., v právní věci

žalobce: J. J.
bytem B. 353, P.
zastoupen JUDr. Leonou Grumlíkovou, advokátkou
sídlem Údolní 61, Brno

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. JMK 72296/2019, sp.zn. S-JMK 120281/2018 OÚPSŘ ze dne 20.5.2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného č.j. JMK 72296/2019, sp.zn. S-JMK 120281/2018 OÚPSŘ ze dne 20.5.2019, kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Pohořelice, odbor územního plánování a stavebního úřadu, č.j. MUPO-5371/2018/SU/SVB, sp.zn. SZ MUPO 1528/2018 ze dne 9.7.2018, kterým podle § 51 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítl žádost žalobce ze dne 8.2.2018 o změně v užívání dočasné stavby „Zemědělské stavby na pozemku parc. č. X v k.ú. X za RD č.p. X v X“ spočívající ve změně na stavbu trvalou.

II. Shrnutí procesního postoje žalobce

2. Žalobce předně namítá, že žalovaný i stavební úřad na řízení o změně užívání dočasné stavby na stavbu trvalou aplikovali nesprávný právní předpis, neboť měli v souladu s § 190 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), postupovat dle příslušných ustanovení zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon z roku 1976“); k tomu žalobce odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 79/2014-108 ze dne 10.5.2016.
3. Dále žalobce brojí proti závěrům (negativního) závazného stanoviska žalovaného č.j. JMK 43338/2019, sp.zn. S-JMK 165769/2018 OÚPSŘ, ze dne 19.3.2019, neboť dle názoru žalobce stavba není v rozporu s územním plánem, k čemuž žalobce odkazuje na konkrétní stavby obdobného charakteru v okolní zástavbě. Žalobce současně nesouhlasí ani s výpočtem emisního čísla, který považuje za rozporný s čl. 4 odst. 3 písm. b) obecně závazné vyhlášky města Pohořelice č. 1/2006. Správně nebyla posouzena ani velikost stavby, neboť se jedná o malou zemědělskou stavbu, která spadá do definice drobné stavby dle předchozího stavebního zákona.
4. Žalobce ze shora uvedených důvodů navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji setrval žalobce po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

5. Žalovaný se žalobou nesouhlasí, odkazuje na shora uvedené závazné stanovisko a odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

6. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
7. Zdejší soud tak napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná; rozhodoval bez jednání za splnění podmínek podle § 51 s.ř.s.

8. Žalobce předně namítá, že žalovaný aplikoval nesprávný právní předpis, neboť namísto stavebního zákona z roku 1976 použil na řízení o žádosti žalobce ze dne 8.2.2018 stavební zákon.
9. Žalobce předně odkazuje na § 190 odst. 3 stavebního zákona, podle něhož se u staveb pravomocně povolených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona provede kolaudační řízení podle dosavadních právních předpisů.
10. Ze správního spisu se podává, že stavebním úřadem bylo vydáno kolaudační rozhodnutí č.j. 269/99-A ze dne 31.5.1999, kterým bylo povoleno „*užívání stavby hospodářských objektů a hnojiště na pozemku parc. č. X v k.ú. X*“. Pro užívání stavby stanovil stavební úřad mimo jiné podmínku, že „*[o]bjekty budou k účelu chovu dom. zvířat využívány pouze dočasně do 31.12.2001*“. Stavební úřad dále oznámením č.j. MUPO-34577/2017/SU/SVB ze dne 17.8.2017 zahájil řízení o odstranění předmětné dočasné stavby, u které uplynula stanovená doba jejího trvání. V reakci na zahájení řízení o odstranění stavby žalobce podáním ze dne 8.2.2018 stavební úřad požádal o změnu v užívání dočasné stavby spočívající ve změně na stavbu trvalou.
11. S ohledem na uvedené skutečnosti zdejší soud konstatuje, že na posuzovanou věc nelze aplikovat žalobcem odkazovaný § 190 odst. 3 stavebního zákona, neboť předmětná dočasná stavba byla sice pravomocně povolena přede dnem nabytí účinnosti stavebního zákona (rozhodnutí stavebního úřadu č.j. 596/95 ze dne 9.9.1996), avšak kolaudační řízení bylo vedeno i ukončeno taktéž přede dnem nabytí účinnosti stavebního zákona. Žádá-li žalobce o změnu užívání předmětné dočasné stavby již (bezpečně) za účinnosti stavebního zákona, je pro vydání rozhodnutí o žádosti žalobce rozhodující právní (a skutkový) stav ke dni vydání rozhodnutí. Stavební úřad tedy správně postupoval podle stavebního zákona (rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 261/2014-42 ze dne 26.2.2015).
12. Nadto zdejší soud nepřehlédl, že ani aplikace předchozího stavebního zákona by žalobci nebyla ku prospěchu, neboť jeho žádosti nebylo vyhověno pro rozpor s územním plánem. Taková okolnost by byla důvodem pro zamítnutí žádosti i podle stavebního zákona z roku 1976. Změna v užívání totiž nemohla být podle § 85 odst. 3 stavebního zákona z roku 1976 povolena, pokud byla v rozporu se závaznou částí územně plánovací dokumentace.
13. Odvolává-li se žalobce na závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, pak ty na posuzovanou věc nedopadají. Stavební zákon z roku 1976 byl aplikován z toho důvodu, že řízení o změně v užívání stavby bylo zahájeno na základě žádosti v roce 2000, tedy za účinnosti předchozího stavebního zákona (rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č.j. 30 A 27/2013-52 ze dne 25.4.2014), a proto se uplatnil § 190 odst. 1 stavebního zákona, podle něhož se řízení zahájené přede dnem nabytí účinnosti stavebního zákona dokončí podle dosavadních právních předpisů. V případě posuzovaném nyní však bylo řízení zahájeno až v roce 2017, tj. za účinnosti stavebního zákona, podle kterého také bylo správně postupováno.
14. Žalobce dále brojí proti závěrům (negativního) závazného stanoviska žalovaného č.j. JMK 43338/2019, sp.zn. S-JMK 165769/2018 OÚPSŘ ze dne 19.3.2019, kterým bylo potvrzeno závazné stanovisko stavebního úřadu č.j. MUPO-7939/2018/SU/BRP, sp.zn. SZ MUPO 4625/2018 ze dne 11.6.2018. Žalobce má za to, že předmětná stavba není v rozporu s územním plánem, obdobné chovy nejsou v okolní zástavbě výjimečné a nebyla správně posouzena velikost předmětné stavby a spočítáno emisní číslo.

15. Podle § 126 odst. 3 stavebního zákona změna v užívání stavby musí být v souladu s územně plánovací dokumentací, s cíli a úkoly územního plánování, s obecnými požadavky na výstavbu, s veřejnými zájmy chráněnými tímto zákonem a se zvláštními právními předpisy.
16. Podle závazného stanoviska stavebního úřadu se předmětný pozemek (nesprávně označen jako pozemek parc. č. X) „nachází v zastavěném území, ve stabilizované ploše UB – plocha bydlení (nizkopodlažní zástavba). Podmínky využití plochy UB jsou v ÚP stanoveny: Přípustné jsou rodinné domy. Dále jsou přípustné malé obchody a služby, nerušící objekty veřejného stravování, nerušící ubytovací zařízení, jednotlivé garáže, malé vodní prvky. ... Podmínečně zde mohou být umísťovány nizkopodlažní bytové domy, stavby pro individuální rekreaci, vinné sklepy, stavby pro řemeslnou výrobu a výrobní služby, agroturistiku, kulturní zařízení, církevní stavby, vzdělávací zařízení, stavby zdravotnické, veřejné administrativní objekty, administrativní neveřejná, služby motoristům, malé stavby sportovní, kulturní a církevní, sociální ubytovací zařízení, malá parkoviště, malé garáže, malé věže a stožáry, účelové stavby k obhospodařování pozemků, stavby pro propagaci. V k.ú. X, městské části, jsou podmíněně přípustné malé zemědělské stavby mimo staveb pro chov zvířat. Nepřípustné jsou ... středně velké zemědělské stavby, ...“. Dále pak stavební úřad odkazuje na čl. 4 bod 3 písm. b) obecně závazné vyhlášky města Pohořelice č. 1/2006, kde je vymezena zemědělská stavba tak, že „pro účely územního plánu je tento typ staveb dále rozdělen na: a) Malé zemědělské stavby: jsou malé zemědělské objekty, včetně staveb pro chov zvířat, které velikostně vyhovují obecně závazným právním předpisům na drobné stavby. ... b) Středně velké zemědělské stavby: jsou zemědělské stavby sloužící k obhospodařování zemědělské půdy ... stavby pro chov hospodářských zvířat produkující emise zápachu (osmogeny) nepřekračující v souhrnu emisní číslo 0,020“. Stavební úřad následně uzavírá, že předmětná stavba s ohledem na emisní číslo (dle výpočtu stavebního úřadu emisní číslo činí 0,13234) se jedná o středně velkou zemědělskou stavbu, jejíž umístění na předmětném pozemku je v rozporu s územním plánem. Žalovaný pak v navazujícím závazném stanovisku nadto upozorňuje, že i v případě, že by se jednalo o malou zemědělskou stavbu, tak i její umístění je s ohledem na její účel (chov zvířat) v rozporu s územním plánem.
17. Zdejšímu soudu s ohledem na výše uvedené nezbyvá, než dát žalovanému za pravdu. Předmětná stavba, jejímž účelem je chov zvířat, je v rozporu s územním plánem, a to bez ohledu na skutečnost, zda se jedná o malou či středně velkou zemědělskou stavbu. V obou případech by tato stavba byla umístěna v rozporu s územním plánem. Nebylo tak třeba zabývat se tím, zda byla správně posouzena velikost stavby a spočítáno emisní číslo. Žalovaný tedy neměl jinou možnost, než žádost žalobce o změnu v užívání stavby dočasné na stavbu trvalou zamítnout pro nesoulad s územním plánem.
18. Namítá-li žalobce, že se v okolí nacházejí objekty pro chov zvířat, pak tato skutečnost není pro posouzení věci relevantní. Pokud se v okolí skutečně nacházejí objekty umístěné v rozporu s územním plánem, pak je na žalovaném, resp. stavebním úřadu, aby učinil patřičné kroky k nápravě takového stavu. Není však možné, aby (hypotetický) protiprávní stav byl argumentem pro postup v rozporu se stavebním zákonem (§ 126 odst. 3 stavebního zákona) a pro povolení změny v užívání žalobcovy stavby, která by byla rozporná s územním plánem a se stavebním zákonem.
19. Zdejší soud tak uzavírá, že napadené rozhodnutí ani závazné stanovisko žalovaného neshledal nezákonným ani věcně nesprávným. S ohledem na výše uvedené dospěl zdejší

soud k závěru, že žalovaný aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustil ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud tedy žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

20. Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 8. října 2020

Petr Šebek v.r.
předseda senátu

